

Nb - Nota Bene

Nb - Nota Bene

Linnéa Carlsson - Lars Embäck - Karolina Erlingsson - Torsten Hylander - Mathias Kristersson - Kristina Matousch

"På gården var jag för det mesta upptagen av stället där trädet stod. Man hade gjort plats för det i stenläggningen, i vilken en bred järnring hade sänkts ner. Den täcktes av stänger; så att det bildades ett galler över den nakna jorden som inte utan anledning föreföll mig inramad på det här sättet; ibland grunnade jag på vad som försiggick i den svarta jordgropen ur vilken stammen reste sig." (Walter Benjamin, Barndom i Berlin kring 1900)

Biennal i Venedig 2009. Jag måste ha passerat brevlådan utanför Nordiska paviljongen flera gånger utan att lägga märke till den. Nu såg jag att den fått ett namn, någon som hette Herr B. Författaren och konstnären Mats B. hade avlidit några månader tidigare. Jag kommer aldrig få veta om brevlådan var en slump, att B kanske hade en alldeles vanlig förklaring, eller om någon påpassligt påmint biennalbesökarna om Mats.

Jag lämnade biennalen med den aldrig genomförda plan i tankarna, som Mats och jag haft i många år. Jag hade inte varit chef för konstmuseet i Ystad många år, innan han ringde ett av sina regelbundna samtal. Vi talade om utställningar och jag föreslog honom att göra en retrospektiv i de vackra salarna. Han fick hur mycket plats han ville ha.

Svaret dröjde några telefonsamtal. Kunde vi inte göra en retrospektiv med bara en bild? Gärna. Genom åren återkom vi till tanken. Tiden gick och det blev för sent. Jag får aldrig veta vilken bild han skulle ha valt eller om denna utställning var ännu en av dessa händelser han älskade att skapa. Alltså, att tanken var verket. Men jag valde att ta honom på orden.

Därför har jag nu tagit saken i egna händer. Ur mitt eget portabla museum har jag valet en bild av Mats som har tiden som tema. Avståndet mellan ett bortrakat ögonbryn och ett utväxt har lika litet med någon av konstnärerna i utställningen att göra som de har något med varandra att göra eller Mats själv hade med någona moden och strömmar att göra.

Det en bra startpunkt, då det handlar om att lägga märke till enskilda konstnärskap, inklusive Mats själv.

Tanken att avstå från rubriker och ramar som är brukliga i grupputställningar har länge följt mig. Vilka konstnärer skulle jag välja? De får ju inte ha så mycket gemensamt, men de får heller inte sitta fastskruvade i tydliga samtida teman eller stilar. Idén – nu är jag ändå där! – måste vara att

var och en kan dra blick och tankar till sig utan stöd från de andra, men att de tillsammans ger ytterligare något utöver det individuella.

Det där bärbara museet jag nämnde tidigare är fyllt av verk värda att lägga märke till. Bästa sättet att bygga upp det och att komma in är att blunda och fritt låta konsten snurra. Snart nog träder detaljer i form av konstnärskap och enskilda verk fram.

Det ena efter det andra. Efter några sådana sessioner hade jag förslag på konstnärer till en utställning. Återstod att diskutera med dem jag valt. Ibland var det tydliga enskilda verk men lika ofta en uppfattning jag hade skapat mig om några konstnärskap. Allt detta diskuterade jag med Linnéa Carlsson, Lars Embäck, Karolina Erlingsson, Torsten Hylander, Mathias Kristersson och Kristina Matousch. Jag hade följt dem länge och nu satte jag mina intryck och synpunkter på spel för att se vad utställningen kunde bli.

"Sådan var platsens lag, kring vilken invånarnas drömmar en gång hade lekt. Innan den föll i glömska hade konsten ibland försökt ge denna plats ett förklarings skimmer." (Benjamin aa)

Thomas Breitenstein Millroth

Linnéa Carlsson

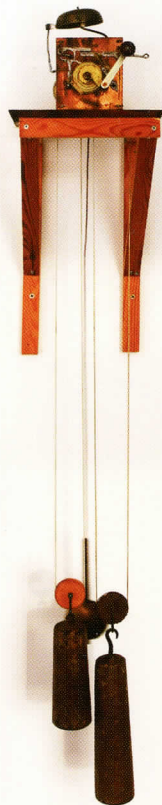
Linnéa Carlsson, MFA Malmö Konsthögskola 2008, bosatt och verksam i Malmö.

Ett av hennes verk på utställningen, *The Troops are Coming*, innehåller ett ödesdigert ögonblick; ett avskalat urverk från 1700-talet är flankerat av Napoleon och hans gemål Josephine på utflykt. De liknar fikande turister med sina sköra koppar, men det är ju krig, och strax upptäcker Josephine fientlig trupp och de måste fly hals över huvud. I Linnéa Carlssons skulpturer och teckningar bär varje ögonblick på nästa.

Något saknas, annat har lämnats men framför allt bär verken i sig något som kommer bli avgörande nytt. Det vi ser är bara en ögonblicklig förvillelse, bakom skenet döljer sig sannare sammanhang. Eller i alla fall andra, som vi inte tänkt på. Former, föreställningar, normer, kroppar och tankar rör sig språngvis i hennes verk. Hon tecknar och skulpterar med osviklig hand, men hennes formspråk är bara skenbart realistiskt, för det finns där för att göra revor i en sinnesvärld som är allt annat än realistisk.

www.linneacarlsson.se.

The Troops are coming, teckningar och urverk, installation, 2010

Lars Embäck

Sömnängare, 2012

Ur Ramverk och speglar, 2012

Eko, 2013

Lars Embäck, Malmö Konstskola Forum 1987, bosatt och verksam i Malmö.

Det finns ett förbrukat hem i var och en av oss. En plats där vi till exempel fötts och växt upp är inte längre en plats, då vi blivit vuxna, det är en tid, en del av vårt medvetande. Lars Embäck bygger miljöer och installationer av möbler, speglar, hatthängare och liknande föremål som på något vis ger signaler om en avlägsen barndom och hans uppväxt i Göteborg.

I fotoserien "Bankogatan 9" syns allt det där som vi är många att dela på: källartrappor, gabondörrar, balkonglådor. Samma tecken fast olika. Barndomar väcks upp omöjliga att pussla samman. Så måste det också vara för Embäck, att till exempel omslag från Illustrerade klassiker skapar erinringar, men ändå aldrig kan rekonstruera den känsla som då, och bara då, uppstod. Samtidigt som nya kopplingar skapas. Liksom se barndomen och den där avlägsna platsen återigen och fråga sig vad man egentligen varit med om? Vad är det för minnen som hänger på hatthyllorna och reflekteras i spegeln?

Karolina Erlingsson

Chorus, video, 2012

Karolina Erlingsson, MFA Malmö Konsthögskola 2008, bosatt och verksam i Malmö.

Videon "Chorus" visar en kvinna som dirigerar en kör, men vi hör inte musiken. Vi ser den, eller rättare sagt, dirigentens gester och tecken för den. Hos Karolina Erlingsson övergår ofta kända fenomen och sinnesupplevelser till någonting annat, men bevarar ändå något av igenkänningen. Musik kan övergå till bild, ord till tystnad, och något stillastående får all uppmärksamhet genom att tiden manipuleras.

Allt detta sker inom betraktaren och lockar till ett slags inre monolog, där hon talar med sig själv. Här finns många övergångar och osäkerheter.

När Karolina Erlingsson läser sitt verk "Eme emauto" är det inte bara ekot från ett inre samtal, men lika mycket tomrum, nya klanger och tystnad som skapar betydelser.

Och i foto och text-serien "Cinema Obscura, berättelsen" har hon reflekterat över ett av sina tidigare egna verk, ett litet hus nära byn Bygget i Halland, en traditionell camera obscura, där naturen vänds upp och ner i ett flimrande nytt ljus. Det är ett hus som blivit en händelse genom att det numera är ett utflyktsmål. Vi vill gärna se verkligheten reflekterad – det har med oss själva att göra.

Torsten Hylander

Torsten Hylander, Gerlesborgsskolan, Bohuslän
1994-97, bosatt och verksam i Malmö

Med sina träbitar och rester av olika ting från ett hem – något instrument till exempel – framkallar Torsten Hylander barndomens lekar och pojkrummets fantasieggande slutenhet, där allt kunde förvandlas liksom världen i de tummade äventyrsböckerna. Hylanders fragment liknar en författares förtjusning i orden, Jules Vernes fantastiska resor; eller Gunnar Ekelöfs "Strountes":

"Jag ser de skarpkantade skärvorna anar dem sammanfogade."

De hopfogade bitarna liknar både ritningar ur minnet av viktiga platser och också ett slags fantasins marionetter, vars roll är att spela upp scener ur ett förflutet som knappt ens Hylander minns annat än som en tillfällig känsla omöjlig att klä i ord. De bildar delar av en större berättelse, som aldrig kommer att slutligt fogas samman. Enkelt som bluesens ackord, med outgrundligt i sin vardagliga funna variationsrikedom.

Mathias Kristersson

Hud, använda lakan i träramar, 2013

Mathias Kristersson, MFA Malmö Konsthögskola 2006, bosatt och verksam i Malmö.

Ett tema hos Mathias Kristersson skulle jag kalla försvinnandet. Han försöker inte spåra eller foga ihop; han stannar vid fragmenten, det som blev kvar sedan allt annat lösts upp. Han har hållit föredrag med vatten i munnen, han har provat sitt tålamod genom att läsa upp samma fras om och om igen mycket länge. Och han har gjort en bok med brända böcker.

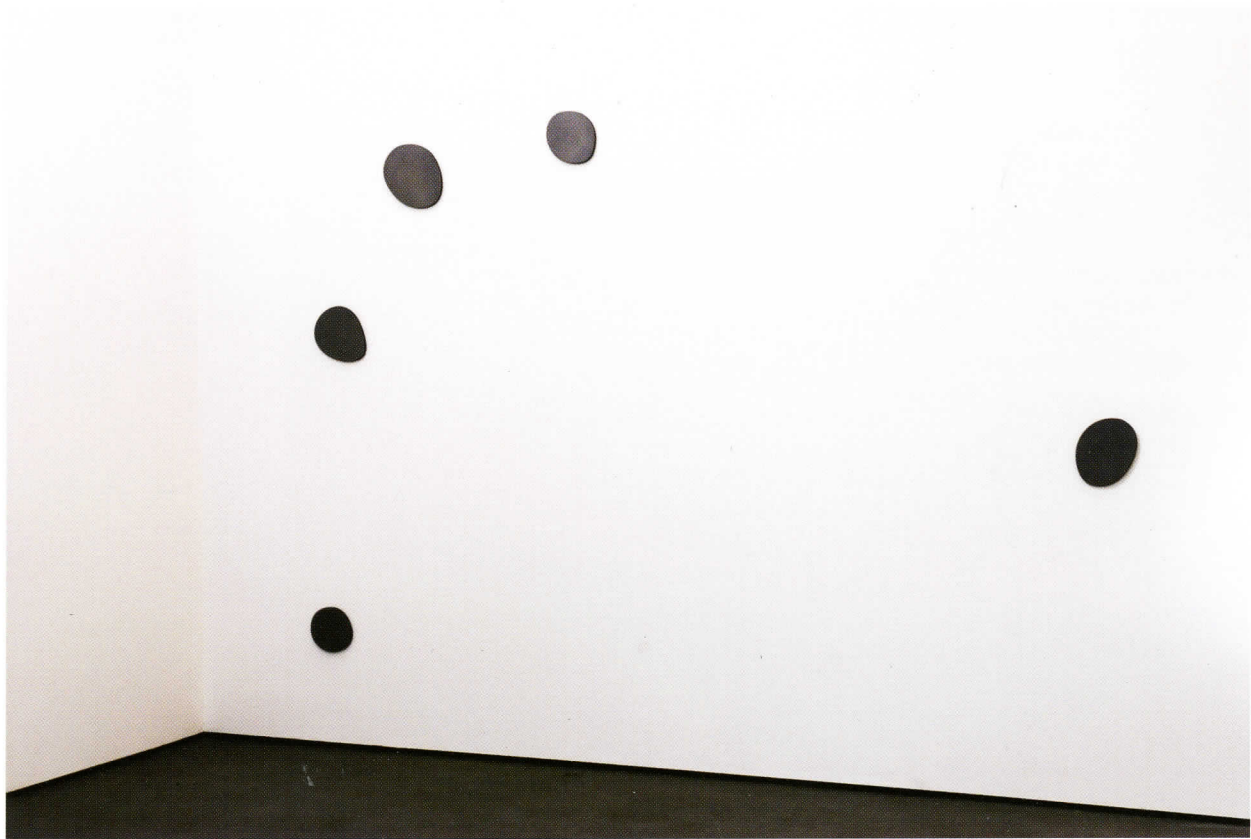
Vad återstår? I ett tidigt verk använde Mathias Kristersson en begagnad bok av Roland Barthes, där han målade över all text, som inte den förre ägaren hade markerat. På det viset lyfte han fram en oavsiktlig ny läsning, tolkning, berättelse. Framför allt blev det ett avtryck av en anonym läsare före honom.

Jag tänker på detta gamla verk inför hans svit av begagnade lakan. Spår, användning, avtryck, som aldrig varit avsedda för någon annan än en person. Det liknar på ett sätt att studera okända människors familjealbum. Gamla lakan brukar bli trasor, då de är alltför nötta. Slitaget är emellertid som ett frottage, en kropp, som har gnidits mot bomulls- eller linneväven år ut och år in.

Fläckar som inte går bort. Framför allt växer en form i hel skala fram av den som använt sängkläderna. På det viset uppstår ett slags målningar. Hud gnids mot tyg och när Mathias Kristersson spänner upp lakanen i sina enkla träramar är det lätt att se konturerna av de människor som en gång legat där. I spåren skönjs det mänskliga.

www.mathiaskristersson.com

Kristina Matousch

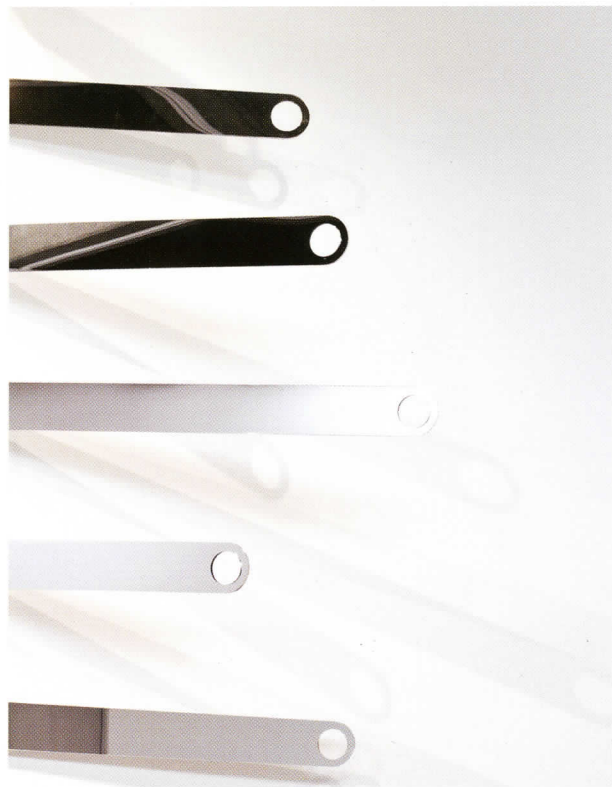
Matousch 2000%, blästrat stål, 2013

Kristina Matousch, MFA
Konsthögskolan, Stockholm,
2000, bosatt och verksam i
Malmö.

Hos Kristina Matousch är det ofta någonting som döljs, ett annat som finns därbakom. Och som ställer krav på uppmärksamheten, eftersom den gärna nöjer sig med vad som är mitt för näsan. Men inget raster eller mönster är i längden tätt nog för att det bakomvarande inte skall sippra igenom. Hon är perfekt i form och fjärran från pynt; snarare känslotarka utmaningar i misstro mot språkets vanliga konventioner. Som i hennes målningar, där först mönstren syns men snart också de mjuka fragmenten av någons kropp skymtar fram.

Kroppen är alltid närvarande. Hon intresserar sig för tomrum, förskjutningar av format, reduktion av föremål genom att byta material. Som de fingrar av speglade akrylglas hon kallar "Petting". På gångjärn från väggarna sticker de odygdigt ut. Utstansade hål istället för naglar. Men det maskinella är inte en förenkling, det är en betydelsebärande formulering. Storleksförskjutningen spelar också en roll. Hennes fingeravtryck sitter på utställningsväggarna kraftigt uppförstörade. Avtryck. Spår. Eller om man så vill ett slags bindeord mellan våra föreställningar och verkligheten.

www.kristinamatousch.com

Petting, akrylglas, 2011

Edsvik Konsthall
www.edsvik.com

Nb - Nota Bene

15 mars - 13 april 2014

Text och Curator: Thomas Millroth

Layout: Juliane Karneback för Edsvik Konsthall

Linnéa Carlsson
Lars Embäck
Karolina Erlingsson
Torsten Hylander
Mathias Kristersson
Kristina Matousch
+ Mats B.

Edsvik Konsthall